

ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮುಕ್ತ ಭಾರತ ಎನ್ನುವ ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತ....

‘ಅತ್ಯಾಚಾರ’, ‘ರೇಪ್’
ಎನ್ನುವ ಪದಗಳನ್ನು
ಬಳಸಲು ಹಿಂಜರಿಯುವ
ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿತ್ತು.
ಆದರೀಗ, ಆ ಪದಗಳು
ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ
ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿರುವ
ಕ್ರೌರ್ಯದ
ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ
ವರದಿಯಾಗುತ್ತಿವೆ.
ಮನೆಯ ಒಳಗೂ
ಹೊರಗೂ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು
ಸುರಕ್ಷಿತರಾಗಿಲ್ಲ
ಎನ್ನುವ ಸ್ಥಿತಿ ನಾವೆಲ್ಲ
ತಲೆತಗ್ಗಿಸುವಂತಹದ್ದು.

ಈಶ್ವರ

‘ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲಿನ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮುಕ್ತ ಭಾರತ ನನ್ನ ಕನಸು’ ಎನ್ನುವುದು ನೋಬೆಲ್ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪುರಸ್ಕೃತ, ಭಾರತದ ಮಕ್ಕಳ ಹಕ್ಕುಗಳ ಹೋರಾಟಗಾರ ಕೈಲಾಶ್ ಸತ್ಯಾರ್ಥಿ ಅವರ ಹೇಳಿಕೆ. ಈ ಕನಸು ಎಲ್ಲರದೂ ಆಗಬೇಕಾದ ಸಮಯ ಈಗ ಬಂದಿದೆ. ಪುತ್ತೂರಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯೊಬ್ಬಳ ಮೇಲೆ ಆಕೆಯ ಕಾಲೇಜಿನವರೇ ಆದ ಐವರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅತ್ಯಾಚಾರ ನಡೆಸಿದ ಘಟನೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ವರದಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ಪೈಶಾಚಿಕ ಕೃತ್ಯದ ಬೆನ್ನಿಗೇ ಕಳೆದ ಐದೂವರೆ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ, ರಾಜ್ಯದ ವಿವಿಧ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ 908 ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಲೈಂಗಿಕ ದೌರ್ಜನ್ಯ ಪ್ರಕರಣಗಳು ‘ಪೋಕ್ಸೊ’ ಕಾಯ್ದೆಯಡಿ ದಾಖಲಾಗಿರುವ ವರದಿಯೂ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿದೆ. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ 238 ಮಹಿಳೆಯರ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಪ್ರಕರಣಗಳು ದಾಖಲಾಗಿವೆ.

ಕಳೆದ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ವರದಿಯಾಗಿರುವ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಪ್ರಕರಣಗಳು ನಾಡು ಎತ್ತ ಸಾಗುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವುದರ ಸೂಚನೆಯಂತಿವೆ. 2017ರಲ್ಲಿ 1966 ಹಾಗೂ 2018ರಲ್ಲಿ 2014 ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲಿನ ಲೈಂಗಿಕ ದೌರ್ಜನ್ಯದ ಪ್ರಕರಣಗಳು ‘ಪೋಕ್ಸೊ’ ಕಾಯ್ದೆಯಡಿಯಲ್ಲಿ ದಾಖಲಾಗಿವೆ. ಇವುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ 555 ಹಾಗೂ 486 ಮಹಿಳೆಯರ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಪ್ರಕರಣಗಳು ದಾಖಲಾಗಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲವು ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಪ್ರಕರಣಗಳು. ಮುಚ್ಚಿಹೋದ ಪ್ರಕರಣಗಳಿಗೆ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲ. ಅತ್ಯಾಚಾರ ಅಪರಾಧಗಳು ಕನಿಷ್ಠ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವರದಿಯಾಗುವ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತವೂ ಒಂದು ಎನ್ನುತ್ತವೆ ‘ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಪರಾಧ ದಾಖಲಾತಿ ಘಟಕ’ (ಎನ್‌ಸಿಆರ್‌ಬಿ) ಸಂಗ್ರಹಿಸಿರುವ ದತ್ತಾಂಶಗಳು. ಮರ್ಯಾದೆಗೆ ಅಂಜಿ, ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಗೆ ಮೆತ್ತಗಾಗಿ ಅನೇಕ ಸಂತ್ರಸ್ತರು ತಮ್ಮ ಮೇಲಿನ ದೌರ್ಜನ್ಯದ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ದಾಖಲಾದ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಾದರೂ ಎಲ್ಲ ಆರೋಪಿಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗುತ್ತದೆಂದೂ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೂ ಆಗದು. ಸಂತ್ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ವಿಧದ ಒತ್ತಡಗಳನ್ನು ಹೇರಲಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಜಿ-ಪಂಚಾಯ್ತಿ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಇದಾವುದಕ್ಕೂ ಬಗ್ಗದೆ ಹೋದರೆ ಬೆದರಿಕೆ ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರತಿರೋಧಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ದಾಟಿ ಅಪರಾಧಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡಿಸುವ ವೇಳೆಗೆ ಸಂತ್ರಸ್ತ ಮತ್ತಷ್ಟು ದಣಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಗಾಸಿಗೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಮನೆಯ ಒಳಗೂ ಸುರಕ್ಷಿತರಲ್ಲ, ಹೊರಗೂ ಸುರಕ್ಷಿತರಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಸ್ಥಿತಿ ಇಂದಿನದು. ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲಿನ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಪ್ರಕರಣಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಕೆದಕಿದರೆ- ಬಹುತೇಕ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಿಕರು, ನೆರೆಹೊರೆಯವರು, ಪರಿಚಯಸ್ಥರು ಮೃಗಗಳ ರೂಪ ತಾಳಿದ್ದಾರೆ. ಮಗಳ ಮೇಲೆ ತಂದೆ ಮುಗಿಬಿದ್ದಿರುವ, ಶಿಕ್ಷಕರೂಪದ ಕಾಮುಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯನ್ನು ಹರಿದುತಿಂದಿರುವ ಸಾಕಷ್ಟು ಉದಾಹರಣೆಗಳಿವೆ. ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳ ಹಸುಳೆ, ಎರಡು ವರ್ಷದ ಕಂದಮ್ಮಗಳನ್ನೂ ಕಾಡಿರುವ ಕಾಮುಕರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ನಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕಿಲುಬು ಕಣ್ಣಿಗೆ ರಾಚುವಂತಿದೆ. ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಂತೂ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಎನ್ನುವುದು ಮುಚ್ಚುಮರೆಯ ದುರ್ಘಟನೆಯಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮೊಬೈಲ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸಾಹಸಕಾರ್ಯವನ್ನು ಚಿತ್ರೀಕರಿಸಿ ವೈರಲ್ ಮಾಡುವ ದುಶ್ಮಾಸನರಿಂದಾಗಿ, ಕರಾಳ ಘಟನೆಯ ನಂತರವೂ ಅತ್ಯಾಚಾರದ ಘಟನೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಪುನರಾವರ್ತನೆಗೊಳ್ಳುವಂತಾಗಿದೆ.

ಇತ್ತೀಚಿನವರೆಗೂ ‘ಅತ್ಯಾಚಾರ’, ‘ರೇಪ್’ ಎನ್ನಲು ಹಿಂಜರಿಯುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿತ್ತು. ಆದರೀಗ, ಆ ಪದಗಳು ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿರುವ ಕ್ರೌರ್ಯದ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ವರದಿಯಾಗುತ್ತಿವೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವುದು, ತಡೆಗಟ್ಟುವುದು ಹೇಗೆ? ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಮನೆ ಹಾಗೂ ಶಾಲೆ- ಎರಡೂ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಬೇಕಿದೆ. ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಗಂಡುಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ವಿಧಾನ ಬದಲಾಗಬೇಕಿದೆ. ಗಂಡು-ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಕುರಿತಂತೆ ಪೋಷಕರ ಕಾಳಜಿಯಲ್ಲಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕೊನೆಯಾಗಬೇಕಿದೆ. ಲಿಂಗತಾರತಮ್ಯ ಧೋರಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೆಳೆಸದೆ, ಹೆಣ್ಣು-ಗಂಡಿನ ಆರೋಗ್ಯಕರ ಸಂಬಂಧದ ಪರಿಸರವನ್ನು ಎಳೆಯರಿಗೆ ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು-ಗಂಡಿನ ಸಮಾನತೆಯ ಅರಿವನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮನಗಾಣಿಸುವ, ದೇಹದ ಬಗೆಗಿನ ಅಸಹಜ ಕುತೂಹಲಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆಯಬೇಕು. ಪೋಷಕರು ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿನ ಪರಿಸರ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸುರಕ್ಷಿತ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮನೆ-ಶಾಲೆ ಎರಡರಲ್ಲೂ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಸಶಕ್ತರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಪೂರಕ ವಾತಾವರಣವನ್ನೂ ಸೃಷ್ಟಿಸುವುದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಆದ್ಯತೆಯಾಗಬೇಕು. ಅತ್ಯಾಚಾರಿಗಳು ಶಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹೆಣ್ಣಿನ ಘನತೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಂತಿಕೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವುದು ಸದ್ಯದ ಜರೂರು. ಅತ್ಯಾಚಾರದ ಬಲಿಪಶು ಹೆಣ್ಣೇ ಆದರೂ, ಆ ಘಟನೆಗಳ ಪರಿಣಾಮ ಇಡೀ ಸಮಾಜದ ಮೇಲುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅತ್ಯಾಚಾರ ಪ್ರಕರಣಗಳನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವುದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಕುರಿತ ಕಾಳಜಿ ಮಾತ್ರವಾಗಿರದೆ, ಸಮಾಜ ಹಾಗೂ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಉಳಿವಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ಆಗಿದೆ.

■ ರಘುನಾಥ ಚ.ಹ.